

RESSÒ DE LA PARAULA

Ecumenisme - Política - Església

A cudim a la cita anual de la Setmana d'Oració per la Unitat dels Cristians.

Enguany, afectats pel record d'aquell fet, fa cinc-cents anys, quan Luter va clavar a la porta de la catedral de Wittenberg un escrit amb les seves 95 tesis. Va ser l'inici d'una llarga i tràgica història fraticida, que arribà a materialitzar-se en una autèntica guerra de religió. Avui no podem pensar-hi sense sentir un profundíssim dolor. Amb expressió del filòsof catòlic Jean Guitton, que va lluitar honestament per la unitat, seguim contemplant «Crist esqueixat».

En aquestes breus línies és impossible donar raó d'aquells fets ni de les seves conseqüències. Menys encara destriar responsabilitats dels uns i els altres. Però sí que és oportú recordar una lliçó que la història de l'Església ens ha ensenyat i que correm el risc d'oblidar, caient en errors iguals o semblants.

Els enfrontaments i les ruptures en l'Església han aparegut als ulls de la majoria com efecte només de causes religioses o de fe. Tot i així

la història ens ensenya que el factor estrictament religiós, encara que ocupava el centre de la discussió, no era l'únic: sempre ha intervingut un component polític-cultural, barrejant-se amb els missatges i les accions de tipus teològic o religiós. El record de l'altra gran separació i ruptura patida a l'Església, el Cisma d'Orient, que es va produir el 1054, confirma clarament aquesta afirmació. Trencaments, com ara la de l'Església anglicana i unes altres de menor importància, com la del cisma papal entre els segles XIV i XV o la del gal·licanisme, en són prova evident.

Pensem freqüentment què hauria passat si en la qüestió de la Reforma luterana (o en altres casos semblants) hi hagués hagut menys presència de prínceps i reis, o si no hagués estat tan decisiva la defensa d'inte-

ressos particulars (podríem dir també «temporals» en tots dos bàndols). És possible que no s'hagués arribat tan lluny. L'enemistat i l'enfrontament s'anava forjant des de molt abans, alimentats per reivindicacions i aspiracions que, en el seu camp, podien ser legítimes, però que trobaven en la religió un aliat eficaç per a la seva defensa. En això no fem diferència entre una confessió i l'altra.

Per tant el moviment ecumènic no pot ser sinó un moviment de purificació.

Encara que avui les circumstàncies històriques concretes no siguin les mateixes que les del segle XVI, les temptacions són semblants. La purificació és un procés d'aproximació a l'essencial, destriant entre el que són adherències i allò que és pròpiament la fe en Crist.

Reconeixem que una Església encarnada en la història no es pot veure lliure d'adherències humanes. L'Església no ha de tenir por a «allò veritablement humà», ans al contrari, ho ha d'assumir com va assumir el Verb de Déu la humanitat completa en Jesús.

El problema esdevé quan l'Església permet que l'humà (ideologia, cultura, política, economia, interessos de tot tipus), en lloc de deixar-se transformar per l'Esperit d'amor universal, el condiciona i el limita adulterant-lo.

La mirada ecumènica als nostres germans separats ens permet d'avançar en autenticitat cristiana. Si tots caminem en la recerca sincera del rostre més autèntic de Crist, no arribarem a trobar-nos més units?

Ens equivocarem si anem darrere d'artificis ideològics o polítics. Només el mateix Esperit de l'únic Senyor Jesucrist aconseguirà fer realitat visible la riquesa de la diversitat en el goig de la unitat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau anhelada (I)

L' anhel de pau està inscrit en el nucli més pregon de tot ésser humà. La pau, tal com ensenya sant Agustí d'Hipona, deriva de l'ordre, de l'harmonia de les parts. És la tranquil·litat en l'ordre. Quan hi ha un desajust o un desequilibri de forces es produeix una descompensació que altera la pau i d'aquí neix el conflicte.

Mentre hi hagi, per exemple, injustícia social, és a dir, desequilibri en la distribució dels béns de la natura, hi haurà, necessàriament, desordre i aquest desordre genera el conflicte. És un eufemisme referir-se al nou ordre del món, mentre en aquest suposat nou ordre hi ha milions d'éssers humans que no poden viure la seva existència en condicions mínimament dignes. Més que d'ordre, s'hauria de qualificar de desgavell planetari. La pau

és conseqüència del treball per introduir unitat i bé en el món. Per la termodinàmica sabem que tot tendeix, per naturalesa, al màxim desordre i a la mínima energia. La persistència de l'ordre exigeix esforç, treball, constància.

Si la pau depèn de l'ordre que som capaços de forjar amb el nostre enginy, la pau és, necessàriament, un bé efímer, perquè els petits ordres que construïm són fràgils i inconsistents i sempre estan amenaçats, tant per forces externes com internes que fan trontollar l'equilibri de les parts.

La pau és un dels béns més estimats, però, a la vegada, un dels més fràgils i precaris. Cal insistir, un cop més, que no és solament l'absència de guerra, tot i que l'absència de guerra és la primera condició per a la pau. No hi pot haver una pau

duradora, ni en l'interior dels països, ni entre les nacions, sense un permanent esforç de veritat, de justícia, de solidaritat i de llibertat¹. La qüestió no està en garantir l'ordre a través de la por o l'amenaça, sinó a partir d'un ordre just en el qual cadascú pugui ésser tractat dignament.

Quan l'ordre es manté per la força és un fals ordre, perquè no respon a la naturalesa de les coses, sinó que és imposat des de fora, per un principi de coacció que, si perdura en la seva activitat, generarà revoltes, ressentiments i reaccions virulentes.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

¹ Cf. JOAN XXIII, *Pacem in terris*, 149.

ECO DE LA PALABRA

Ecumenismo - Política - Iglesia

A cudimos a la cita anual de la Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos. Este año, afectados por el recuerdo de aquel hecho, hace quinientos años, cuando Lutero clavó en la puerta de la catedral de Wittenberg un escrito con sus 95 tesis. Fue el comienzo de una larga y trágica historia fratricida, que llegó a materializarse en una auténtica guerra de religión. Hoy no podemos pensar en ello sin sentir un profundísimo dolor. Con expresión del filósofo católico Jean Guitton, que luchó honestamente por la unidad, seguimos contemplando a «Cristo desgarrado».

En estas breves líneas es imposible dar razón de aquellos hechos ni de sus consecuencias. Menos aún discernir responsabilidades de unos y otros. Pero sí es oportuno recordar una lección que la historia de la Iglesia nos ha enseñado y que corremos el riesgo de olvidar, cayendo en errores iguales o semejantes.

Los enfrentamientos y las rupturas en la Iglesia han aparecido a los ojos de la mayoría como efecto solamente de causas religiosas o de fe. Sin embargo la historia nos enseña que el factor estrictamente religioso, aunque ocupaba el centro de la discusión, no era el único: siempre ha intervenido un componente político-cultural, mezclándose con los mensajes y las acciones de tipo teológico o religioso. El recuerdo de la otra gran separación y ruptura sufrida en la Iglesia, el Cisma de Oriente, que se produjo en el 1054, confirma claramente esta afirmación. Rupturas, como la de la Iglesia anglicana y otras de menor importancia, como la del cisma papal entre los siglos XIV y XV o la del galicanismo, son prueba evidente de ello.

Pensamos frecuentemente qué habría pasado si en la cuestión de la Reforma luterana (o en otros casos semejantes) hubiera habido menos presencia de príncipes y reyes, o si no hubiera sido tan decisiva la defensa de intereses particularistas (podríamos decir también «temporales» en ambos bandos). Es posible que no se habría llegado tan lejos. La enemistad y el enfrentamiento se iba fraguando desde mucho antes, alimentados por reivindicaciones y aspiraciones que, en su campo, podían ser legítimas, pero que hallaban en la religión un aliado eficaz para su defensa. En ello no hacemos distinción entre una confesión y otra.

Por esto el movimiento ecuménico no puede ser sino un movimiento de purificación. Aunque hoy las circunstancias históricas concretas no sean las mismas que las del siglo XVI, las tentaciones son semejantes. La purificación es un proceso de aproximación a lo esencial, discerniendo entre lo que son adherencias y aquello que es propiamente la fe en Cristo.

Reconocemos que una Iglesia encarnada en la historia no se puede ver libre de adherencias humanas. La Iglesia no ha de tener miedo a «lo verdaderamente humano», antes al contrario lo ha de asumir como asumió el Verbo de Dios la humanidad completa en Jesús. El problema sobreviene cuando la Iglesia permite que lo humano (ideología, cultura, política, economía, intereses de todo tipo), en lugar de dejarse transformar por el Espíritu de amor universal, lo condicione y lo limite adulterándolo.

La mirada ecuménica a nuestros hermanos separados nos permite avanzar en autenticidad cristiana. Si todos caminamos en la búsqueda sincera del rostro más auténtico de Cristo, ¿no llegaremos a encontrarnos más unidos?

Nos equivocaremos si vamos detrás de composiciones ideológicas o políticas. Sólo el mismo Espíritu del único Señor Jesucristo logrará hacer realidad visible la riqueza de la diversidad en el gozo de la unidad.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Visites guiades a Santa Maria de Castelldefels

La Parròquia de Castelldefels vol impulsar el coneixement del valuós patrimoni artístic del temple parroquial de Santa Maria, especialment de les pintures murals de l'artista Josep Serrasanta, pels quals ha estat qualificat com la «Capella Sixtina» del Baix Llobregat.

Per aquest motiu, avui diumenge 22 s'inaugura una iniciativa de visites guiades gratuïtes, que tindran una periodicitat mensual. A partir del mes de

febrer, el segon diumenge de cada mes es realitzaran aquestes visites, d'una hora de duració, a les 17.30 h, sense necessitat de reserva prèvia si són grups petits. Resta oberta la possibilitat de fer la visita en altres dies i horaris, especialment quan es tracti d'associacions, col·legis, instituts i altres entitats.

Per a més informació i gestió de grups, podeu adreçar-vos a: santamaria345@bisbatsantfeliu.cat

► **En la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.** Entre les diverses iniciatives que es fan a la diòcesi podem esmentar la trobada de pregària que es fa avui dia 22, a les 18 h, a l'església de Sant Francesc, de Vilafranca del Penedès, per pregar per la unitat dels cristians.

Demà dilluns dia 23, la cita mensual dels «Grups de diàleg» de Vilafranca girarà també entorn el lema de la Setmana, amb una xerrada del delegat d'Ecumenis-

me i Relacions interreligioses, el diaca Xavier Artigas, que porta per títol: «Ecumenisme, la revolució de la tendresa. L'amor del Crist ens hi empeny (2Co 5,14-20)». De les 21 a les 22.30 h a la Sala Mn. Vinyeta.

► **Exercicis espirituals per als seminaristes.** Del 29 de gener al 4 de febrer, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu, en el marc del seu programa de formació, realitzaran una setmana

d'exercicis al Santuari del Miracle, predicat pel prevere Sergio Requena, nou secretari tècnic de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, de la Conferència Episcopal Espanyola.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Expreso la meva solidaritat amb els migrants i amb tothom que els ajuda: acollir els altres és com acollir Déu en persona» (18 de desembre de 2016).

@Pontifex: «Res de tot el que un pecador penedit posa davant la misericòrdia de Déu queda sense l'abraçada del seu perdó» (19 de desembre de 2016).

@Pontifex: «La misericòrdia és l'acció concreta de l'amor de Déu que, perdonant, transforma i canvia la vida» (20 de desembre de 2016).

@Pontifex: «La misericòrdia suscita joia perquè el cor s'obre a l'esperança d'una vida nova» (21 de desembre de 2016).

Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya al Seminari Conciliar de Barcelona

El proper diumenge, 28 de gener, tindrà lloc al Seminari Conciliar de Barcelona aquesta convocatòria de les delegacions d'Apostolat Seglar de les diòcesis amb seu a Catalunya.

En aquesta ocasió, la matinal de formació i reflexió versarà sobre les comunitats laïcals i l'Església diocesana. Respecte a la realitat dels moviments i comunitats de seglars nascudes sota l'empenta renovadora del Concili Vaticà II, el bisbe de Solsona, Xavier Novell, encarregat a la CET per a aquest àmbit pastoral, comenta que «els pastors sovint han valorat aquests camins promoguts per l'Esperit Sant, però no es pot negar que també han sovintejat les dificultats de reconeixement i d'encaix en les estructures parroquials i diocesanes». Donat que aquest fet continua essent un desafiament, s'ha considerat oportú aprofundir-ho en la Jornada d'enguany, segons una pista que el bisbe Novell expressa així: «El camí a recórrer passa per identificar el que avui hem de considerar una comunitat cristiana —els seus elements

identificatius— i des d'aquesta perspectiva la participació integral de cada comunitat en el camí en comú de l'Església diocesana.»

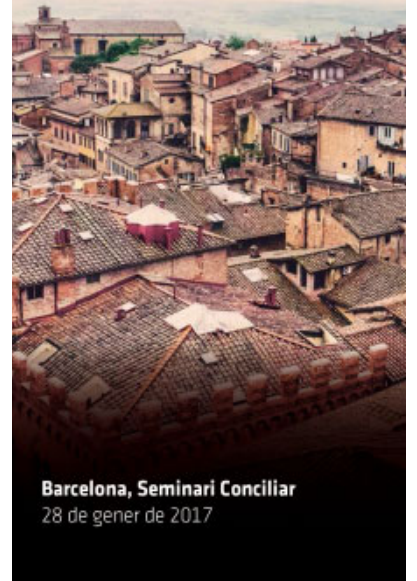
Els destinataris de la Jornada són els equips responsables a nivell diocesà i a nivell català de moviments i associacions laïcals i els responsables i consiliaris o acompanyants de la fe de cada grup dels moviments i associacions, també de grups no associats, amb l'objectiu d'ajudar a la coneixença mútua, aportar elements formatius per créixer en consciència d'evangelització i recollir iniciatives que ajudin a promoure l'Apostolat Seglar.

El programa s'articula al voltant d'una ponència del Dr. Joan Planellas i Barnosell, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, i d'una taula rodona moderada per Mn. Jaume Aymar, director de *Ràdio Estel i Catalunya Cristiana*, on participaran representants de diverses comunitats laïcals de Barcelona, Lleida i Tarragona.

Podeu recollir més informació a: aseglar@bisbatsantfeliu.cat

Jornada
Apostolat Seglar de Catalunya

**Comunitats
laïcals i comunió
diocesana**

Barcelona, Seminari Conciliar
28 de gener de 2017

Trobada diocesana d'adolescents i joves a Sant Sadurní d'Anoia

Dissabte 4 de febrer, de les 16 a les 21 h, a Sant Sadurní d'Anoia s'aplegaran joves d'entre 14 i 17 anys, de tot el territori del bisbat.

Són adolescents i joves amb qui hi ha una relació al llarg del curs ja que, la majoria, formen part d'alguna parròquia, esplai, escola cristiana, moviment, etc. També hi participaran joves o adults que acompanyen a grups o en són responsables. El lema serà «Enamora't»: a partir d'aquest verb tan bonic es mirarà de descobrir com es viu la vida des

de l'Amor, com es pot aprofundir en ell des d'una mirada nova. Més informació a: www.bisbatsantfeliu.cat/santfeliujove

i al Facebook i Twitter de la Delegació de Joventut.

AGENDA

Pregària vocacional.

El proper dijous dia 26 de gener, l'últim del mes, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, tindrà lloc un nou moment de pregària per les vocacions.

Reunió dels delegats de Família i Vida de la CET. El proper 28 de gener es reuniran els delegats diocesans de la Tarraconense d'aquest àmbit pastoral amb el bisbe Agustí, que n'és el responsable, a la Casa de l'Església.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [He 9,15.24-28 / Sl 97 / Mc 3,22-30]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; a Tortosa: sant Francesc Gil de Frederic i Sans, prev. i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa; Esposalles de la Mare de Déu.

24. □ Dimarts [He 10,1-10 / Sl 39 / Mc 3,31-35]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors.

25. □ Dimecres [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de Sant Pau,

apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. □ Dijous [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 4,21-25]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula, viuda i deixebra de St. Jeroni.

27. ■ Divendres [He 10,32-39 / Sl 36 / Mc 4,26-34]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); a Tortosa: sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ).

28. □ Dissabte [He 11,1-2.8-19 / Sl: Lc 1,69-75 / Mc 4,35-41]. A Lleida: sant Valeri; sant Tomàs d'Aquino (1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.

29. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [So 2,3;3,12-13 / Sl 145 / 1Co 1,26-31 / Mt 5,1-12a]. A Sant Feliu: sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); a Tortosa: beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OP); a Lleida: sant Tomàs d'Aquino, prev. i doctor de l'Església.

Diumenge III de durant l'any

COMENTARI

Que no hi hagi divisions entre vosaltres

Triple oracle de salvació amb triple motivació nadalenca formen la profecia messiànica d'Is 8,23-9,6: Déu «enaltirà»; el poble ha vist una gran «llum»; els heu omplert d'«alegria».

Perquè heu trossejat el «jou» i les «botes dels soldats»: però sobretot perquè ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill (Is 9,5).

La perspectiva universal marca l'oracle: *El Senyor enaltirà la Galilea dels pagans.*

Davant les divisions en la comunitat mostra Pau postura crítica. *Pel nom de Jesucrist, amb autoritat, us demano que no hi hagi divisions:* buscant la unitat, que no es pot confondre amb la uniformitat ni amb la unitat.

Jo sóc de Pau, Jo, d'Apol·ló, Jo, de Quefes: les faccions dins la Comunitat tenen la pretensió de pertinença a un «líder» que de fet suplanta el rol de Crist, únic Cap de la seva Església.

Acomplint la profecia d'Is, *Jesús se'n tornà a Galilea, a Cafar-Naüm, a la regió de Zabuló.*

Dos components essencials hi ha a l'Evangelí: crida a la conversió i vocació dels deixebles.

- Ja el Baptista, ara empresonat, predicava: *Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop (Mt 3,2).* Mt destaca la continuïtat entre la predicació de Joan i la de Jesús; *Mc 1,15b*, dient «Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova», subratlla la novetat de l'acollida de la Bona Nova com a motiu per a la conversió.

- La crida de Jesús als seus deixebles és un fet fonamental a la Tradició evangèlica. *Jesús veié dos germans i els digué «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes».* La visió de Mt (i la de Mc) és teològica notant la iniciativa total de Jesús. La de *Jn 1,35s* és pedagògica en marcar el paper dels testimonis i la de *Lc 5,1s* apunta la condició d'oients dels ara cridats.

La crida vocacional té acompanyament quan *ells abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell.*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / Que el teu cor no defalleixi. Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estiguen ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «Doncs jo, d'Apol·ló», «Jo, de Quefes», «Jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangelí, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzalet, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.» Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell.

I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo el Señor humilló el país de Zabulón y el país de Neftalí; ahora ensalzará el camino del mar, al otro lado del Jordán, la Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaban tierra de sombras, y una luz les brilló.

Acreciste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, y el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / Habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo: poneos de acuerdo y no andéis divididos. Estad bien unidos con un mismo pensar y sentir. Hermanos, me he enterado por los de Cloe que hay discordias entre vosotros. Y por eso os hablo así, porque andáis divididos, diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Pedro, yo soy de Cristo». ¿Está dividido Cristo? ¿Ha muerto Pablo en la cruz por vosotros? ¿Habéis sido bautizados en nombre de Pablo? Porque no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan, se retiró a Galilea. Dejando Nazaret, se estableció en Cafarnaún, junto al lago, en el territorio de Zabulón y Neftalí. Así se cumplió lo que había dicho el profeta Isaías: «País de Zabulón y país de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló». Entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a dos hermanos, a Simón, al que llaman Pedro, y a Andrés, su hermano, que estaban echando el copo en el lago, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid y seguidme, y os haré pescadores de hombres». Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y, pasando adelante, vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre. Jesús los llamó también. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Recorría toda Galilea, enseñando en las sinagogas y proclamando el Evangelio del reino, curando las enfermedades y dolencias del pueblo.